

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2024 r. na posiedzeniu bez udziału stron
w sprawie T. S. w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia,
z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy
od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2024 r.,
sygn. akt Żo (Un) 6/23
na podstawie art. 431 § 1 k.p.k. i art. 432 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- I. pozostawić bez rozpoznania apelację pełnomocnika wnioskodawcy;**
- II. kosztami sądowymi za postępowanie apelacyjne obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Apelację od powyższego wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie na korzyść wnioskodawcy T. S. wniósł do Sądu Najwyższego jego pełnomocnik - adwokat A. H. W dniu 17 i 22 lipca 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęły pisma wnioskodawcy i jego pełnomocnika o cofnięciu tej apelacji (k. 16, 20-21).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W przedmiotowej sprawie nastąpiło skuteczne cofnięcie wniesionej apelacji. Zważywszy, że w sprawie nie ujawniły się uchybienia przewidziane w art. 439 k.p.k.

(w kontekście zarzutów w apelacji podniesionych), ani nie zachodziły przyczyny z art. 440 k.p.k., cofnięcie apelacji należało uznać za skuteczne i pozostawić ją bez rozpoznania. W postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie, o którym mowa w ustawie z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 442) stosuje się odpowiednio przepisy Rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego. Podobnie przepisy Kodeksu postępowania karnego stosuje się w postępowaniu odwoławczym w przypadku zaskarżenia przez strony wyroku Sądu I instancji. Przepisy te pozwalają na cofnięcie środka odwoławczego. Art. 431 § 2 k.p.k. precyzuje, że oskarżony (wnioskodawca) może cofnąć wniesiony na jego korzyść środek odwoławczy, chyba że wniósł go oskarżyciel publiczny lub zachodzi wypadek przewidziany w art. 79 k.p.k. Zgodnie z treścią art. 432 k.p.k. cofnięty środek odwoławczy sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania, chyba że zachodzi jedna z przyczyn wymienionych w art. 439 (bezwzględne przyczyny odwoławcze) lub art. 440 k.p.k. (rażąca niesprawiedliwość wyroku). Jak wcześniej zauważono, w sprawie nie ujawniły się uchybienia przewidziane w art. 439 k.p.k. ani nie zachodziły przesłanki z art. 440 k.p.k.

Należy zwrócić uwagę, że w sentencji wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2024 r. doszło do oczywistej omyłki pisarskiej. Rozstrzygnięcie w punkcie 1 w części dotyczącej zasądzonego od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy T. S. zadośćuczynienia stwierdza, że zasądza się kwotę 1.710.000 zł, zaś słownie zapisano „jeden milion siedemset tysięcy złotych”. Wbrew pozorom sprzeczność ta nie stanowi bezwzględnej podstawy odwoławczej w ujęciu art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w postaci sprzeczności w treści orzeczenia, uniemożliwiającej jego wykonanie. Skrótowo rzecz ujmując, rozbieżne określenie w części dyspozytywnej wyroku kary, poprzez wzajemnie sprzeczne wskazanie w zapisie słownym i cyfrowym wymiaru kary, powoduje wewnętrzną sprzeczność tej części wyroku, uniemożliwiającą jego wykonanie, a więc stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. (*por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2024 r., III KK 321/23, LEX nr 3715879*).

Pomijając nawet kwestię, że przedmiotowy wyrok dotyczy nie kary, lecz roszczeń z zakresu odszkodowania i zadośćuczynienia i mając świadomość, że również to rozstrzygnięcie musi być jednoznaczne i nie budzić wątpliwości, to trzeba zwrócić uwagę, że analiza zarówno sentencji wyroku jak i jego uzasadnienia rozwiewa wszelkie wątpliwości. W uzasadnieniu wyroku na stronie 16 Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie wskazuje sposób obliczenia należnego wnioskodawcy zadośćuczynienia. Sąd uznał, że za każdy miesiąc pozbawienia wolności z tego tytułu należy zasądzić kwotę 30.000 zł, zaś okres ten to 57 miesięcy. Iloczyn tych liczb daje ostatecznie kwotę 1.710.000 zł (jednego miliona siedemset dziesięciu tysięcy złotych). Ponieważ w tym zakresie w istocie rzeczy nie zachodzą wątpliwości, błąd ten należało potraktować w kategorii oczywistej omyłki w ujęciu art. 105 k.p.k.

Omyłkę tę winien sprostować w tym trybie Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

[ał]